

14. 8. 43.

Ljublena mi Pupica.

Ko sem ti že u čiraj javil, da op zahočem
sancu današnjega dne, tam dobiš tvoje tako
pričakovano pismo, to se je i veselilo.

Dobilo me je pri dobrem zdravlju, i to želim
i teli, ko to pismo pride u tvoje prelepe roke.
Na žalost Draga moja, not bi sem pasdu s tej
samoti, ^{mi} dopustila zatisniti oči, tako da sem
dočakan ustajati sonce.

Draga vidu sem tvojo žalost na zapustenim hodovom,
rat ti bi pomagal, ma ni ho mogore, i meni
ni ho prijetno, tesko sem gledal, in zapisal
kraj u katerem prebiva moja zvesta ljubica.

Tu moja pupica da so tvoje roke pune ljubavi
morda da je mihi se več ko materinski roki
po zgubnem sinu.

Prikrat je ho bi so moje oči vidle tvoje oči
napujena s dragocinimi kaplicami solz, tisti krat
je nekaj predlo u moje se razjeto srce, i ranlo
me je se globe.

U svojih očeh bile so dve kristali zvezdice, ki

vedno bodo vidlice pred mano, ki bodo silile samostilno
potile, vodile me bodo do kraja, do koline amaje
i do naše zbravnice.

I jaz Draga ko pisem te dolgecasne vstije
mi je ko da se pogovarjam z tabo, ko da si
polek mene.

Pa saj si polek, tibi se si nevidiva, ampak
tvoj duh me objema.

Se vedno me sprasuješ se neboš posablena,
kako li ti bla posablena, to uideci nebo,

Draga, moje me veli to bolečino podnesbo.

Naj lepše posdravi čaravno leto sestricno.

Bodi posdravljena o staska moja ljubezen

ustrajaj i bodi trdna, sprejmi nestorhne
poljube, na moja staska usta.

Moje vedno neposableni

Pupin Franči.